

[Korsgaard.]

anden Maade saa derigennem at Ejendomspriserne rasler i den Grad ned, saa at det herigennem naas; for det er jo klart, at syndeligt under 3 pCt.s Forrentning vil man i Længden ikke kunne opretholde Ejendomspriserne til. Altsaa at Loven ud fra denne Betragtning vil kunne faa praktisk Betydning, derom er der ingen Tvivl.

Det næste Spørgsmaal bliver, om det er sandsynligt, at Amterne i Fremtiden vil faa Brug for et Beløb, der er større end 80 pCt. af det Beløb, de anvendte i 1929—30, hvilket rundt regnet var 29 Mill. Kr.; 80 pCt. heraf er ca. 23 Mill. Kr., Spørgsmaalet bliver altsaa, om det altsaa er sandsynligt, at Amterne vil faa Brug for større Beløb end disse 23 Mill. Kr. Heroverfor maa jeg pege paa, at Udgifterne i 1929—30 for samtlige Amter, for saa vidt jeg har regnet det rigtigt ud, var 29,56 Mill. Kr., i 1930—31 var de 30,48 Mill. Kr., i 1931—32 var de 31,04 Mill. Kr., i 1932—33 var de 28,9 Mill. Kr. — altsaa et Fald i Modsætning til de to tidligere Aar, hvor der var en Stigning. Beløbet ligger saaledes for alle Aarene væsentligt over de 23 Mill. Kr. Skatteudskrivning, som er Grundlaget for, at den paagældende Bestemmelse kan tages i Brug.

Vi fra vor Side har i Udvalget ønsket Samraad med Ministeren med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der kunde anstilles nogen Sandsynlighedsberegning for, hvorledes disse Udgifter i givet Fald i den nærmere Fremtid vilde stille sig, men det fik vi jo, jeg kunde fristes til at sige naturligvis, ikke Lov til. Det ærede Medlem Hr. Krag, der, som jeg nu ser, er kommet til Stede, tror maaske, han behersker hele Emnet — det maa jo ligge i hans Udtalelser —, og han ønskede naturligvis ikke, at andre skulde naa den samme Klogskab som han. Jeg for mit Vedkommende maa sige, at hvis man ikke naar videre paa det paagældende Omraade, tror jeg ikke, man overdriver sin Viden her.

Men altsaa, jeg søgte Oplysninger hos Ministeren, idet jeg naturligvis gik ud fra, at Ministeren saa vilde henvende sig i selve Ministeriet; thi det er jo nu en Gang fra et Ministerium, man skal have Oplysningerne og ikke fra de tilfældige Ministre, men det kunde der altsaa ikke blive Tid til. Men eet er jo i hvert Fald givet, at skulde man i et nyt Forlig vedtage igen at lade Kronen falde, saa kommer der et Tidspunkt, hvor den lille Krone vil give sig Udslag gennem, at Udgifterne stiger.

Derfor maa jeg allerede med den

nuværende Tilstand hævde, at der er stor Sandsynlighed for, at Bestemmelserne i Ændringsforslag Nr. 8 skal komme til praktisk Anvendelse, og jeg maa yderligere hævde, at jeg ikke kan se nogen Grund til, at de ikke vil kunne komme til praktisk Anvendelse i Løbet af kort Tid.

Saa bliver da for mig Spørgsmaalet her: Er det en forsvarlig Skatteordning, som man fra de tre Partiers Side her har indladt sig paa? Jeg har allerede paa et tidligere Tidspunkt argumenteret mod den af det ærede Medlem Hr. Krag anvendte Argumentation overfor Besættelsen af Mandaterne i Amtsraadet, en Argumentation, som jo byggede paa, at det i Virkeligheden var dem, der betalte Skatterne, der ogsaa skulde i hvert Fald have Præference med Hensyn til at vælge de paagældende. Denne Argumentation er jeg, som allerede sagt, imod; men omvendt maa jeg rigtig nok hævde, at det er en daarlig Skattelovgivning, vi har, hvis den Forsamling, som skal raade over de Penge, der udskrives, ikke i virkelig følelig Grad selv kommer til at mærke, at den maa betale en Del af de paagældende nye Skatter.

Hvorledes vil nu dette Forhold komme til at ligge med den Udformning, man her har givet Ændringsforslag Nr. 8? Ja, lad mig tage to typiske Indtægter, den ene paa 3 000 Kr. og den anden paa 10 000 Kr. Jeg vil gaa ud fra, at 3 000 Kr.s Indtægten indtægtsmæssigt er den Tap, der ligger saa nogenlunde ved Midten, saaledes at Flertallet i givet Fald — det være sig til den ene eller den anden Side — ikke kan undvære den Gruppe af Vælgere, hvis Indtægt ligger her omkring, saaledes atter at forstaa, at den paagældende Gruppe af Vælgere bestemmer, hvor Flertallet skal ligge.

Lad os da betragte denne Indkomst og se, hvad den skal give efter Statsskatte-loven og efter de almindelige Regler for den kommunale Beskatning. Jeg forudsætter, at den paagældende er en gift Mand paa Landet, med to Børn; saa sker der i det paagældende Beløb, 3 000 Kr., et Fra-drag paa 1 600 Kr., og der skal da svares Skat af 1 400 Kr. Efter Statsskatte-lovens Regler, saaledes som de nu en Gang er — jeg ser bort fra den Skat, vedkommende eventuelt skulde betale, og gaar ud fra, at den 3 000 Kr.s Indtægt er Indtægten foruden Skat —, skal den paagældende altsaa betale Skat af 1 400 Kr., det vil sige 12—13 Kr. Hvis det var efter kommunale Skatteregler — og her er jo Tale om et kommunalt Foretagende, idet Amtskommunen fornuftigvis er en kommunal Ind-